

ספרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

קובץ
שלשלת האור

שער
שלישי

היכל
תשיעי

דבר מלכות

תולדות

"יחי אדוני המלך לעולם" - התגלות עצם מציאותו של משיח

שיחות קודש

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל שליט"א

שניאורסאהן

מליובאוויטש

יוצא לאור על ידי מערכת

"אוצר החסידים"

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שמונים ושש לבריאה

שבעים וחמש שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

מוקדש להתגלותו המיידית לעיני בשר של
כ"ק אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח שליט"א
למטה מעשרה טפחים ומתוך חיים נצחיים
ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו תיכף ומיד ממש

*

לזכות

הרה"ת ר' שניאור זלמן בן רויזא שיחי' ניגן
לרגל יום הולדתו, ביום ד' כסלו
לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק
ומתוך בריאות הנכונה ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר

*

נדפס ע"י זוגתו

מרת רחל בת בילא חי' שתחי' ניגן
ומשפחתם שיחיו

* * *

ולזכות

אמו מרת רויזא בת רבקה שתחי' ניגן
לרגל יום הולדתה, ביום ח' כסלו
לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק
ומתוך בריאות הנכונה ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר

*

נדפס ע"י משפחתה שיחיו

*

הי' שותף בהפצת "דבר מלכות"

לחשיג השיחות, להקדשות ולפרטים נוספים טל': 753-6844 (718)

הוכן לדפוס ע"י

יוסף יצחק הלוי בן אסתר שיינדל

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

כתובתנו באינטרנט: <http://www.torah4blind.org>

להביא את 770 הביתה!

כל מי שהיה ב-770 אי פעם, זוכר בודאי את שלל

הקובצים והעלונים המחולקים בכל ליל שבת קודש

כעת ניתן להשיג את חלקם ברשת האינטרנט, אצלך בבית!

קבצים גרפיים וקבצי טקסט:

דבר מלכות: שיחות כ"ק אד"ש מה"מ מהשנים תנש"א-תשנ"ב.

יחי המלך: קונטרס שבועי, הכולל שיחות-קודש בעניני גאולה ומשיח.

המעשה הוא העיקר: לקט הוראות למעשה בפועל משיחות כ"ק אד"ש מה"מ (החל משנת תשמ"ח).

שיחת הגאולה: גיליון שבועי של ימות המשיח, בהוצאת "האגודה למען הגאולה האמיתית והשלמה".

מעין חי: גיליון שבועי לילדים, בהוצאת "מכון לוי יצחק" בכפר חב"ד ב'.

האמונה הטהורה: גיליון שבועי בעניני אחרית הימים.

קבצים גרפיים בלבד:

לקוטי שיחות: שיחה מוגהת של כ"ק אד"ש מה"מ היו"ל לקראת כל שבת ב-770,

על-ידי "ועד להפצת שיחות".

חדש לקוטי שיחות (מתורגם): שיחה מוגהת של כ"ק אד"ש מה"מ הנדפס בספרי

לקוטי שיחות, בהוצאת "מכון לוי יצחק" בכפר חב"ד ב'.

להקהיל קהילות: גיליון שבועי מתורתו של משיח בעניני הקהלות בשבת,

בהוצאת צא"ח העולמית, ניו-יורק.

קבצי טקסט בלבד:

פנימיות: ירחון לבני הישיבות, בהוצאת מרכז את"ה בארץ הקודש.

לוקט ניגונים: שתי חוברות על הניגונים שניגן וביאר כ"ק אד"ש מה"מ, בהוצאת קה"ת (תשנ"ב).

דרך הישרה: (אידיש) קונטרס מיוחד לילדים, הכולל שיחות-קודש בעניני גאולה ומשיח.

לעבן מיט דער צייט: (אידיש) קטעים לפרשת השבוע מתוך הספר, בהוצאת ישיבת

"אהלי תורה", ניו-יורק.

דבר תורה: (אידיש) דף שבועי לילדים, היו"ל על-ידי מוסד חינוך "אהלי תורה", ניו-יורק.

כמו-כן ניתן להוריד באתר את "קונטרס בית רבינו שבבבל"

ושיחת ש"פ שופטים התנש"א

מדור מיוחד לספרים וחברות באנגלית בעניני גאולה ומשיח!

האתר מנוהל ע"י הרה"ת ר' יוסף-יצחק הלוי שגלוב

וכתובתו: <http://www.moshiach.net/blind>

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

משיחות ליל ג' (כ"ח מרחשון), ליל ה' (אדר"ח כסלו),

יום הש"ק (ב' כסלו) פרשת תולדות ה'תשנ"ב

(כמודפס בכל החומשים, ועד"ז בהלוחות) שקורין הראשונה בשם "נח" והשני בשם "תולדות", מוכח, שקריאת השמות היא (לא ע"ש התיבה הראשונה, או התיבה הראשונה שמבדילה אותה מפרשה אחרת, אלא) באופן שהי' השם בדיוק ביותר.

ונתבאר במק"א ששמות אלו ("נח" לפרשה הראשונה ו"תולדות" לשני) מתאימים לתוכן הפרשיות:

התוכן ד"אלה תולדות נח" הוא (לא סיפור לידת בניו (תולדות כפשוטו) של נח, שכבר נאמר בס"פ בראשית, ונכפל כאן כפרט בתוכנה של הפרשה) – סיפור המאורעות של נח, ולכן נקראת (על שמו) "נח"; והתוכן ד"אלה תולדות יצחק" הוא (לא סיפור המאורעות של יצחק, שהרי כו"כ מאורעות, ומאורעות עיקריים: לידתו, העקידה, השידוך והנישואין, הם בפרשיות (וירא וחיי שרה) שלפנ"ז, אלא) סיפור לידת בניו, כפירוש רש"י: "יעקב

א. דובר כמ"פי אודות השמות שבהם נקראים פרשיות התורה – שאף שבפשטות נקבעו שמות אלו ע"ש התחלת הסדרה, הרי, כיון שנקבעו ע"פ מנהג ישראל ש"תורה היא", ה"ה בודאי בתכלית הדיוק (וככל עניני התורה).

ומההוכחות לזה – משמה של פרשת השבוע, פרשת תולדות:

התחלת הפרשה היא, ואלה תולדות יצחק, כמו התחלת הפרשה השני בתורה, אלה תולדות נח. וכיון ששתי הפרשיות מתחילות באותן תיבות, "ו"אלה תולדות", הרי, כדי לקרותן (ע"ש התחלתם) בשמות שיבדילו ביניהם, מתאים לקרות הראשונה ע"ש התיבה הכי קרובה להתחלת הפרשה – "תולדות", והשני – כדי להבדילה מהראשונה בקריאת שם שונה מהשם שניתן כבר לראשונה – "תולדות יצחק".

וכיון שנקבע ונתפשט מנהג ישראל

(1) ראה לקו"ש ח"ה ע' 57 ואילך. ועוד.

(2) תיבה ראשונה ממש, כמו "בראשית", או תיבה ראשונה שמייחדת פרשה זו משאר פרשיות שהתחלתן דומה, וכדלקמן בפנים.

(3) שו"ע אדה"ז או"ח סו"ס קפ. סתצ"ד סט"ז. הנסמן בלקו"ש חכ"ב ע' 56 הערה 2.

(4) לאחר התיבה הראשונה, "אלה", שכיון שאינה מבטאת תוכן הענין, אלא הקדמה לתיבה שלאחרי, אין לקובעה כשם הפרשה.

(5) או לקרות הראשונה בשם "תולדות נח" והשני בשם "תולדות יצחק" – כבסדר תפלות דהרמב"ם (בסוף ספר אהבה).

(*) ולא מפני שיש עוד פרשיות שהתחלתן בתיבה זו, כי, טעם זה שייך להפרשה השני שמתחילה בתיבה זו, שאותה צריכים להבדיל מהפרשה שלפני שנקראת ע"ש התחלה זו.

(6) לקו"ש ח"ה ע' 354 ואילך. וראה גם לקו"ש חכ"ה ע' 126. וש"נ.

(7) וכידוע ש,שמו אשר יקרא לו בלשון הקודש הוא כלי לחיות כו", ולכן, מורה גם על תוכנו ומהותו של הדבר שנקרא בשם זה (ראה תולדות יעקב יוסף פ' שמות קרוב לסופה. אור תורה להר"מ ד. ג. לקו"א נח, ד. תניא שעה"ה"א פ"א. ועוד).

(8) כמ"ש בפסוק שלאח"ז "וילד נח שלשה בנים".

(9) ויומק יותר שהשם "נח", ע"ש "זה ינחמנו" (בראשית ה, כט), מורה על מנוחה ונחת, "ניחא דרוחא" (תו"א ר"פ נח. וראה זח"א ס, א) – בהתאם להמסופר בפרשה אודות קורות חייו: טהרת הארץ ע"י המבול (שנקראים "מי נח"), פעולת "ריח הניחות" דקרבן נח והכריתת ברית על קיום העולם.

זמ"ז, כי: ב"נח" - פירוש השם שייך לעצם מציאות (לידת) האדם (ע"ד תולדות כפשוטו), ופירוש הענין שייך למעשים טובים, כפירוש רש"י (בפשוטו של מקראי¹³), "ללמדך שעיקר תולדותיהם של צדיקים מעשים טובים", והפכו ב"תולדות" - שפירוש השם שייך למעשים טובים, ופירוש הענין שייך ללידה (תולדות כפשוטו), כפירוש רש"י "יעקב ועשו האמורים בפרשה".

ב) ועיקר - ביאור הלימוד וההוראה מ"נח" שלפני "תולדות" ומ"תולדות" של אחרי "נח":

בנוגע ל"נח" - כיון ששם האדם שנקרא בלידתו אינו שייך (לכאורה) לעבודתו ב"מעשים טובים" (תולדותיהם של צדיקים) - מהו הענין ד"נח" (לפני תולדות) בעבודת האדם?

ובנוגע ל"תולדות" - כיון שבא לאחר "נח" (ועוד כמה פרשיות שבינתיים), עכצ"ל, שאין הכוונה ל"תולדותיהם של צדיקים" מעשים טובים (סתם) שבהתחלת העבודה, אלא לדרגא נעלית ב"מעשים טובים" שבאה לאחר ההקדמה ד"נח" (ושאר הפרשיות שבינתיים), וצריך לבאר תוכנה וענינה של דרגא זו בעבודת האדם.

לכאורה אפשר לומר ש"נח" מורה על מצב של מנוחה (מנוחת הנפש ומנוחת הגוף¹⁴) כדי שתהי' העבודה דקיום התומ"צ כדבעי, ע"ד מ"ש הרמב"ם¹⁵ אודות היעודים הגשמיים שבתורה כדי ש"נשב פנויים ללמוד בחכמה ולעשות

ועשו האמורים בפרשה", ולכן נקראת "תולדות" שפירושו (כפשוטו) בנים.

ב. ויש להוסיף ולבאר גם בנוגע לתוכן שמות הפרשיות כשלעצמם (נוסף על שייכותן לתוכן הפרשה) - שכיון שנעשו חלק מהתורה¹⁶, כולל גם תורה מלשון הוראה¹⁷, יש ללמוד הוראה בעבודת האדם לקונו גם משמות הפרשיות כשלעצמם, ובנדו"ד, פרשת "תולדות", ש"תולדות" הוא (לא הענין הראשון, בפעם הראשונה שיכולים להשתמש בשם זה, אלא הענין השני) לאחר "נח".

ובהקדמה - שבפירוש השמות "נח" ו"תולדות" (לא בשייכות לתוכן הענין והפרשה, אלא השמות עצמם) בשייכות להלימוד וההוראה בעבודת האדם, קאי "תולדות" על "עיקר תולדותיהם של צדיקים" מעשים טובים¹², ו"נח", שם האדם שמורה על עצמותו, שייך ללידת המציאות (ע"ד "תולדות" כפשוטו), שאז נקרא בשם.

ודרוש ביאור והסבר:

א) ההתאמה (בפנימיות הענינים) דפירוש השמות כשלעצמם עם פירוש הענין והפרשה, שלכאורה, ה"ה הפכיים

10) להעיר ממ"ש השל"ה (יג, סע"א ואילך בהגה"ה) "יעשה כל א' לוח שירשום כל השמות (שמות של תושב"כ ותושבע"פ, שמות ה' חומשי תורה . . שמות כל פרשה ופרשה מהתומש, בראשית נח לך לך וכו', ואח"כ שמות הנביאים . . שמות שית סדרי משנה . . ושמות כל המסכתות . . שמות מדרשי חז"ל וכו') ויקרא אותם ויהיו שגורים בפיו, כי אף מי שאינו עם הארץ, מ"מ, ראיתי בני עלי' והן מועטים הווכים ללמוד כולם, וקריאת השמות תועיל להיות נחשב כאילו עיין ולמד כולם".

11) ראה רד"ק לתהלים יט, ח. גוי"א ר"פ בראשית. זח"ג נג, ב. ועוד.

12) פרש"י ר"פ נח.

13) אף כי רק בפירוש השני, כיון ש"תולדות" כפשוטו קאי על בנים.

14) ע"ד "נייחא לעליונים נייחא לתחתונים" (ב"ר פ"ל, ה).

15) הלי' תשובה רפ"ט.

לעילוי נשמת

החייל ב"צבאות השם" שכנא ע"ה
בן ר' שלמה אלי' שיחי'
נפטר בדמי ימיו, כ"א מנ"א ה'תשנ"ט
ת. נ. צ. ב. ה.

ולזכות אחיו ואחיותיו שיחיו
ולזכות הוריו

הרה"ת ר' שלמה אלי' וזוגתו מרת שרה שיחיו
מארקאוויטש

לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק
ומתוך בריאות הנכונה, ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר
*

נדפס ע"י ידידיהם

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי וזוגתו מרת גיטל רחל שיחיו
שגלוב

לעילוי נשמת

ר' משה עזיז ב"ר אלי' ע"ה
נפטר ביום כ"ג ניסן - אסחה"פ, ה'תש"ע
ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י בני משפחתו שיחיו

לעילוי נשמת

ר' נוריא-ל ב"ר אשר ע"ה חביביאן
נפטר אור ליום ב' דחג הפסח - ט"ז ניסן, ה'תש"ע
ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י בנו

הרה"ת ר' אשר וזוגתו מרת אסתר
ומשפחתם שיחיו חביביאן

האמיתית (כפי שקודמים לתורה) בפועל ובגלוי, כדלקמן.

ד. וביאור הענין:

איתא בתנא דבי אליהו²⁰, "שני דברים קדמו לעולם, תורה וישראל, ואיני יודע איזה מהם קודם, כשהוא אומר צו את בני דבר אל בני"י אומר אני ישראל קדמו" – שקדימה זו היא בעיקר במעלה, היינו, שמעלתם של ישראל גדולה יותר ממעלת התורה.

אבל, כדי שמעלתם של ישראל תבוא בפועל ובגלוי צ"ל קיום התורה – כדאיתא בתדבא²¹, "משל למלך ב"ו שיש לו בנים בתוך ביתו ויש לו עבד זקן ביניהם שהוא מלמד את בניו דרכים נאים ומעשים טובים . . . כך דברי תורה . . . מכריעין את ישראל לכף זכות, מחנכין אותן במצוות ומביאין אותן לחיי העולם הבא", היינו, שע"י התורה באה מעלתם של ישראל בפועל ובגלוי.

וההסברה בזה:

מעלתם העיקרית של ישראל בעצם מציאותם, "ישראל וקוב"ה כולא חד"²²,

(20) כ"ה הלשון בכמה מקומות בדרושי חסידות (ראה לדוגמא סה"מ ה'ש"ת ע' 61. ועוד) – אף שבתדבא²³ (פ"ד) לא הובאה הראי' ממ"ש צו את בני דבר אל בני"י (אלא ממש"נ "קדש ישראל לה' ראשית תבואתה", היינו, שישאל הם כמו ביכורים שקודמים לתרומה, תורה מ'), וראי' זו הובאה בב"ר (פ"א, ד:); "מחשבתן של ישראל קדמה לכל דבר . . . אילולי . . . ישראל עתידים לקבל את התורה לא ה' כותב בתורה צו את בני דבר אל בני"י" (וראה לקמן הערה 24).

(21) שם.

(22) ראה זח"ג עג, א.

(*) ועד"ז בשמו"ד (פמ"ז, ט): "כל התורה שננתן לי היא וידבר ה' אל משה דבר אל בני צו את בני", אם הם כלים, מה אני עושה בתורתך".

המצוה¹⁶, ולכן הסדר הוא ש"נח" קודם ל"תולדות", כי, כדי שתוכל להיות העבודה ד"תולדות" (מעשים טובים), בהכרח להקדים תחילה מעמד ומצב ד"נח" (מנוחה). אבל, מסתבר יותר לומר שהקדימה ד"נח" ל"תולדות" היא לא רק (בזמן) בגלל ההכרח שבדבר, אלא קדימה אמיתית (בתורה), קדימה במעלה.

ג. ויש לומר נקודת הביאור בזה:

החילוק שבין פרשת נח לפרשת תולדות הוא ע"ד החילוק בין לפני מתן תורה ולאחרי מתן תורה – כידוע¹⁷ שההכנה וההתחלה דמתן תורה היתה ע"י עבודתו של אברהם, ובפרט ע"י המילה, ולאח"ז היתה לידת יצחק (שנולד מטיפה קדושה¹⁸), ונמצא, שבפרשת תולדות, "ואלה תולדות יצחק בן אברהם אברהם הוליד את יצחק" (הראשון שכל מציאותו ותולדותיו לאחר ההכנה וההתחלה דמתן תורה, מתחילה העבודה הקשורה עם מתן תורה, ובפרשיות שלפנ"ז, ובפרט פרשת נח, ש(רק) בסיומה וחזרתה (רק) נולד אברהם, ה"ז עבודה שלפני מתן תורה.

וענינו בעבודתם של ישראל (לאחרי מ"ת) – ש"נח" קאי על מציאותם של ישראל¹⁹ שלפני (וקודמת ל)תורה, ו"תולדות" קאי על עבודתם של ישראל בקיום התומצ"צ, שע"ז באה מציאותם

(16) ובהלכה ב' – בנוגע לימות המשיח – "שינוחו ממלכיות שאינן מניחות להן לעסוק בתורה ובמצות כהוגן".

(17) ראה בארוכה – ס' השיחות תשנ"ב ח"א ע' 70 (לעיל ע' 26) ואילך. וש"נ.

(18) ב"ר פמ"ו, ב.

(19) כידוע בענין "וגם את נח באהבה זכרת" שאומרים בברכת זכרונות ב"ה*, שהזכרון דנח הוא "מצד עצם מעלת נש"י" (המשך תער"ב ח"א פר"א).

(*) וגם ביוהכ"פ דשנת היובל (ר"ה כו, ב).

גם על אוה"ע¹⁰⁶, הן הבירור דלבן (בפרשת ויצא) והן הבירור דעשו (בפרשת וישלח), "עד אשר אבוא אל אדוני שעירה"¹⁰⁷, "בימי המשיח, שנאמר¹⁰⁸ ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו והיתה לה' המלוכה"¹⁰⁹ – תיכף ומיד ממש.

(106) להעיר ש"תולדות יצחק" הם "יעקב ועשו האמורים בפרשה" (פרש"י ריש פרשתנו).
(107) וישלח לג, יד.
(108) עובדי' בסופו.
(109) פרש"י וישלח שם.

ולפנ"ו בסעודות והתועדויות של שמחה דימי הגאולה יו"ד וי"ט כסלו.

יג. ויה"ר והוא העיקר – שבתחלת חודש כסלו, חודש הגאולה, תבוא בפועל ובגילוי הגאולה האמיתית והשלימה, התחלת הגאולה ושלמותה, ע"י משיח צדקנו – יעמוד מלך מבית דוד כו", עד ש"יתקן את העולם לעבוד את ה' ביחד, שנאמר¹⁰¹ אז אהפוך אל עמים גוי' לעבדו שכם אחד¹⁰².

וכמרומו גם בסיום וחזרת ההפטרה דשבוע שעבר ובהתחלת פרשת השבוע:

ההפטרה דשבוע שעבר מסתיימת בהכרה, "יחי אדוני המלך דוד לעולם"¹⁰² – נצחיות מלכות דוד שנמשכה במלכות שלמה, ששלמותה ע"י המלך המשיח שהוא "מבית דוד ומוצע שלמה"¹⁰³ – שתוכנה של הכרה זו הוא התגלות מציאותו דמלך המשיח.

ועי"ז ולאח"ז באה התגלותו לעין כל ע"י פעולותיו כו' – כמרומו בהתחלת פרשת השבוע: "ואלה תולדות יצחק" – שהלידה ("תולדות") דמלך המשיח (התגלות מציאותו) היא באופן גלוי לעין כל ("ואלה"¹⁰³), עד ש"כל השומע יצחק לי"¹⁰⁴ ("יצחק"¹⁰⁵), ולא עוד אלא שפועל

(101) צפני"ג, ט.

(102) מ"א א, לא.

(103) ובפרטיות יותר: לא רק "אלה", אלא "ואלה" (בתוספת וא"ו*), "מוסיף על הראשונות", ועד מ"ש בהמשך הפרשה (כו, כח ובפרש"י) "ותן", "יתן ויתור ויתור".

(104) וירא כא, ו.

(105) ולהעיר שלעיד לבוא יאמר ליצחק דוקא "כי אתה אבינו" (ישעי' סג, טז. שבת פט, ב. וראה תו"א פרשתנו יו, ג. תו"ח שם ד, ד ואילך. ועוד).

(*) ולהעיר מהשיכות דאות וא"ו להגאולה – חמשה וא"ו ד"עקוב" (פרש"י בחזקוני כו, מב).

עדן, אלא לאחר ירידתה למטה להתלבש בגוף, עכצ"ל, שהגוף קודם²⁴, ובשביל נבראת²⁵ הנשמה (ועצמו"כ כל סדר ההשתלשלות).

וההסברה בזה – ע"פ הידוע²⁶ שבחירת העצמות היא בהגוף הגשמי²⁷ דוקא:

יש מעלה ב"בחירה" גם לגבי "בן"²⁸ –

(24) ויש לומר, שמשמע זה הובאה בדרושי חסידות הראי' ממ"ש צו את בני' דבר אל בני' (כבב"ר), ולא מהפסוק "קדש ישראל לה' ראשית תבואתה" (כבתבא"ר) – כדי לרמוז שהקדימה דישאל היא לא רק בנוגע לנשמה עצמה, עלי' נאמר "קדש ישראל לה' ראשית תבואתה", אלא גם (ובעיקר) בנוגע להתלבשותה בגוף, שעו"נ צו את בני' דבר אל בני'. ואעפ"כ הובא כללות המאמר מתנא דבי אליהו, ולא מב"ר, כי, בב"ר יש לפרש שהקדימה דישאל היא בגלל שמקיימים תומ"צ, היינו, שתומ"צ הם למעלה מישראל, משא"כ בתנא דבי אליהו מודגשת מעלתם העצמית של ישראל* שלמעלה מהתורה, שהם "ראשית תבואתה", כמו ביכורים שקודמים לתרומה, אלא שמעלה זו היא גם (ובעיקר) בנוגע להתלבשות הנשמה בגוף** כנ"ל. ואכ"מ.

(25) כלומר, שנעשית בבחי' מציאות ובפרט ע"י ירידתה למטה.

(26) ראה תניא פמ"ט: "ובנו בחרת מכל עם ולשון הוא הגוף החומרי הנדמה בחומריותו לגופי אומות העולם" (וראה סה"ש תורת שלום ע' 120 ואילך).

(27) שהתהוותו מ"מהותו ועצמותו" . (שהוא לבדו בכחו ויכלתו לברוא יש מאין ואפס המוחלט ממש בלי שום עילה וסיבה אחרת קודמת ליש הזה"ת) (תניא אגה"ק ס"כ).

(28) ראה גם לקו"ש ח"א ע' 5 ואילך. ח"ת ע' 409.

(*) כמרומו גם בדיק הלשון "ואני אומר" (אף שמביא ראי' מפסוק בתורה) – שקאי על העצם שלו, שמצד זה מרגיש ומדגיש מעלתם העצמית של ישראל שלמעלה מהתורה.

(**) ולהעיר, שב"תניא דבי' אליהו" מודגשת מעלת הגוף – שעלה השמימה בגופו (וראה הנסמן בלקו"ש ח"א ע' 346).

גם לולי קיום התומ"צ, "דרכים נאים ומעשים טובים", כבמשל דמלך ב"ו שיש לו בנים, שהאהבה לבנים היא אהבה עצמית גם כשאין להם "דרכים נאים ומעשים טובים" (ואדרבה: בבנים שיש להם "דרכים נאים ומעשים טובים", שראוי לאהוב אותם גם מצד השכל, לא ניכרת כ"כ האהבה העצמית). אבל, מעלה עצמית זו מתייחסת לעצמותו ית' (שישראל הם חד עם עצמותו ית'), ולא (כ"כ) להמציאות דישאל עצמם, מעלה שלהם.

ועי"ז שישראל מקיימים התומ"צ, שרואים המעלה שלהם ב"דרכים נאים ומעשים טובים" – באה המעלה שמצד העצם ("בנים") גם בבחי' הגילויים ("דרכים נאים ומעשים טובים"), היינו, שבמעלה שלהם שמצד בחי' הגילויים, נמשך וחודר העצם.

[ואף שהעצם הוא באין-ערך להגילוי, ובודאי שהעדר הגילוי אינו גורע בהעצם, ואדרבה, העצם הוא בהעלם כיון שגילויים אינם כלים להעצם, הרי לאידך, כיון שהעצם אינו מוגדר בשום דבר, לא יתכן שיהי' מוכרת להיות בהעלם דוקא, אלא בודאי יכול לבא גם בגילוי, ולכן, אמיתת הענין דגילוי העצם הוא בהמשכה בפועל ובגילוי דוקא²⁹].

ה. ועד"ז במציאותם של ישראל גופא – נשמה בגוף:

כשם שבנוגע לתורה וישאל מוכיחים ממש"נ בתורה צו את בני' דבר אל בני' (שהתורה היא בשביל ישראל, ציווי לישראל) שישאל קדמו, יש להוכיח מזה גם בנוגע לנשמה וגוף, שכיון שציווי התורה אינם שייכים לנשמה בהיותה בגן

(29) ראה לקו"ש ח"ה ע' 245.

כסלו ("ראש חודש של גאולה"), חודש השלישי (שקשור עם גאולה השלישית וביהמ"ק השלישי) דשנת ה'תשנ"ב (הי' תהא שנת נפלאות בה, בכל מכל כל) – צריך כאו"א מישאל להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בהדגשת הענין ד"כל ימי חיך להביא לימות המשיח", עי"ז שכל מציאותו, תיכף כשניעור משנתו, חדורה בהחיות דמשיח (שווהי עצם מציאותו של כאו"א מישאל, משיח שבו) שמביאה לימות המשיח.

וענין זה יכול וצריך להיות גם ברגע זה – ע"י התעוררות מחודשת בתוקף מחודש דעצם הנשמה (ע"ד נייעור משנתו) "להביא לימות המשיח", עי"ז שמוסיף עוד "מצוה אחת" כדי להכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות ולהביא לו ולהם תשועה והצלה⁹⁶.

וכל זה – לאו דוקא בענינים נעלים הקשורים עם בחי' היחידה, כמו לימוד והפצת תורת החסידות, יחידה שבתורה, אלא גם (ובעיקר) בענינים פשוטים, כמו נתינת צרכיו הגשמיים של יהודי, הקשורים עם עצם מציאותו (נשמה בגוף⁹⁷), כולל ובמיוחד הצרכים הנוספים דחודש כסלו, בימי חנוכה, "ימי שמחה והלל"⁹⁸, שמוסיפים בסעודות של שמחה⁹⁹, כולל גם המנהג דנתינת מעות חנוכה (כפי שנהגו רבותינו נשיאנו¹⁰⁰),

(96) קידושין מ, ריש ע"ב. רמב"ם הל' תשובה פ"ג ה"ד.

(97) גוף גשמי, שהתהוותו מ"מהותו ועצמותו" . (שהוא לבדו בכחו ויכלתו לברוא יש מאין" (תניא אגה"ק ס"כ), ובו דוקא היא בחירת העצמות (ראה תניא פמ"ט. ס' השיחות תורת שלום ע' 120 ואילך).

(98) רמב"ם הל' חנוכה פ"ג ה"ג.

(99) ראה לקו"ש ח"י ע' 142 ואילך. וש"נ.

(100) "היום יום" כ"ח כסלו. וראה לקוטי לוי"צ אג"ק ע' שנה.

שבבן, שאהבת האב אליו היא אהבה טבעית, ההתקשרות ביניהם היא ממדרגה שיש בה תפיסת מקום דהבן האהוב (המעלה דבן), ולא מעצמותו ית' ממש, משא"כ בחירה, אין בה תפיסת מקום דהדבר הנבחר כלל, כי אם, שכך בחר בבחירה חפשית שהיא מעצמותו ממש.

ודוגמתו בהחילוק שבין הנשמה להגוף – שהנשמה היא „חלק אלקה ממעל ממש“²⁹, חלק שעל ידו תופסים בהעצם³⁰, וכמ"ש³¹ „בנים אתם לה' אלקיכם“, כמו הבן שהוא חלק מעצם האב, התקשרותה עם הקב"ה היא ממדרגה שיש בה תפיסת מקום להמעלה דבן, ולא מעצמותו ית' ממש, משא"כ הגוף, שמצד עצמו אין בו עילוי „גוף“³² החומרי הנדמה בחומריותו לגופי אה"ע, אלא שהקב"ה בחר בו בבחירה חפשית שהיא מעצמותו ית', הרי, ההתקשרות היא מצד עצמותו ית' ממש.

ובפרטיות יותר:

בחירת העצמות היא גם בהנשמה, כי, זה גופא שהנשמה היא בן להקב"ה הוא לפי שכך בחר בבחירתו החפשית, אבל, כיון שבנשמה יש המעלה ד„בן“, לא ניכר בה בחירת העצמות, וע"י ירידתה והתלבשותה בגוף (שאין בו עילוי, כי אם בחירת העצמות) מתגלה בהנשמה בחירת העצמות³².

ולאידך, מעלת הבחירה בהגוף מתייחסת לעצמותו ית' (הבוחר), ולא להגוף (הנבחר), שמצד עצמו אין בו עילוי

(גם לאחר הבחירה)³³, וע"י שהנשמה (שיש בה המעלה ד„בן“) מתלבשת בגוף להחיותו ולבררו ולזככו ע"י קיום התומ"צ, נעשה עילוי גם בהגוף, שמתגלה בו בחירת העצמות³⁴ באופן שמתייחסת אליו ומתגלה בו³⁵.

ולאחרי שבחירת העצמות מתגלה בהגוף (ע"י התלבשות הנשמה לברר ולזכך הגוף ע"י קיום התומ"צ), אזי מתגלה גם בהנשמה (ע"י הגוף) שהיא לא רק „בן“, אלא יש בה בחירת העצמות³⁶.

[ועפ"ז יש לבאר תוכן הענין שלעתיד לבוא הנשמה ניונית מן הגוף³⁷ – שבזמן

(33) ועד"ז כח העצמות שמהוה את הגוף הגשמי מאין ואפס המוחלט – שמתייחס להעצמות, ולא להיש הגשמי, שמצד עצמו הוא אין ואפס ממש.

(34) ועפ"ז יומתק שהבחירה בישראל („ובנו בחרת מכל עם ולשון הוא הגוף החומרי“) נתגלתה במתן תורה („כשיאמר ובנו בחרת יזכור מתן תורה“ (ש"ע אדה"ו אור"ח ס"ס ס"ד)). וראה לקמן הערה 36.

(35) ועד"ז מתגלה בו כח העצמות שבהתהוות היש הגשמי (משא"כ בגופי אה"ע וכל הדברים הגשמיים שבעולם שהתהוותם בכח העצמות אינה מתייחסת אליהם ואינה מתגלה בהם* (וראה גם לקמן הערה 59)).

(36) ועפ"ז י"ל שגם בחירת העצמות בהנשמה נתגלתה במתן תורה – כיון שהתגלות הבחירה בהנשמה היא ע"י ולאחרי התגלות הבחירה בהגוף ע"י קיום התומ"צ.

(37) ראה המשך וככה תרל"ז פפ"ח ואילך. סה"מ תרנ"ט ע' צו ואילך. המשך תרס"ו ע' תקכה. סה"מ קונטרסים ח"ב תיג, ב. סה"ש תורת שלום ע' 127 ואילך.

(29) תניא רפ"ב. (30) „כשאתה תופס במקצת מן העצם אתה תופס בכלול“ (כש"ט הוספות סקט"ז. וש"נ). (31) פ' ראה יד, א. (31*) תניא – הובא בהערה 26. (32) ראה סה"מ מליקט ח"ה ע' רנ (וראה גם לקו"ש חכ"ג ע' 219 הערה 61).

כי, אור של משיח מורה על ההתגלות דמשיח ע"י פעולותיו (כמו „ילחם מלחמות ה'" עד ש„נצח“²³, וכיו"ב), משא"כ אור של משיח מורה על העצם (חיות) דמשיח, כלומר, התגלות מציאותו (מציאות שקיימת גם לפני למלכות²⁴) בתור מלך המשיח, ולאחרי התגלות מציאותו (אור שבאין ערוך מאורו של משיח), מתחילה ההתגלות לעיני כל ע"י פעולותיו (אור של משיח).

ועפ"ז מובן ששיקור החידוש דביאת המשיח הוא בהתגלות מציאותו („מצאתי דוד עבדי“), כי, כל פרטי הענינים שלאח"ז (התגלותו לעין כל ע"י פעולותיו לגאול את ישראל, וכל הענינים דימות המשיח), באים כתוצאה והסתעפות מהתגלות מציאותו, וכלולים בה, כשם שמולד הלבנה כולל התגלות אורה באופן של הוספה מרגע לרגע עד למילוי ושלימות הלבנה.

ויומתק בדיוק הלשון „כל ימי חיך להביא לימות המשיח“ – שהחיות („חיך“) כשנתגלתה מציאותו מביאה (בדרך ממילא) לימות המשיח, כיון שמציאותו (חיותו) כוללת כל פרטי הענינים דימות המשיח, שכולם כלולים בהתגלות עצם מציאותו (מולד הלבנה).

יב. ובנוגע לפועל – „המעשה הוא העיקר“²⁵:

כיון שכבר ה' מולד הלבנה („שהם עתידים להתחדש כמותה“) בראש חודש

(בכל רגע ורגע) הוא בהבאת ימות המשיח, כלומר, לא רק בשעה שחושב ומדבר ועושה פעולות להבאת המשיח, אלא עצם חיותו („חיך“) הוא להביא לימות המשיח.

ויש להוסיף בדיוק הלשון „להביא לימות המשיח“ – „להביא“ דייקא, ולא בלשון הרגיל „לרבות“, ו„לימות המשיח“ לשון רבים – שכאשר החיות דכאור"א מישראל הוא בענין המשיח הנ"ל, ה"ז מביא (בדרך ממילא) למעמד ומצב דימות המשיח, שהעצם דישראל יה' בהתגלות בפועל ממש; וזוה גופא „לימות המשיח“ לשון רבים, די"ל שרומז על שתי התקופות הכלליות שבימות המשיח²⁶, ורומז גם על כל ריבוי העליות שיהיו בימות המשיח באופן של הליכה מחיל אל חיל עד אין קץ.

ובפרטיות יותר:

הענין ד„כל ימי חיך להביא לימות המשיח“ מתבטא בכך שתיכף כשניעור עצם הנשמה (שמתגלה עצם מציאותו ורק העצם) מרגיש בנשימת האור ענינו של משיח²⁷ – אור של משיח, ובלשון חז"ל²⁸ „רוחו של מלך המשיח“.

ויש לומר, ש„אור (רוח) של משיח“ הוא למעלה גם מ„אור“²⁹ של משיח³⁰,

(89) ראה לקו"ש חכ"ז ע' 198 ואילך. ועוד. (90) וגם בעת השינה נושם האור של משיח, אלא שאינו מרגיש זה, ולכן, עיקר הענין ד„למען תזכור . . כל ימי חיך להביא לימות המשיח“ מתחיל כשניעור משנתו (וע"ז נפעל גם בעת השינה).

(91) בר"פ פ"ב, ד. פ"ח, א.

(92) חז"ל, ד. ב. נתי' בלקוטי לוי"צ לוח"ג ע' ריט ואילך.

(93) כידוע ש„אור“ אותיות אור י', שהיו"ד*

(*) שרומז גם על הי"ד שבנפש האדם, י"ד עקב, נקודת היהדות, בחי' היחידה, ועד לעצם הנפש שלמעלה גם מבחי' היחידה.

הוא מקור ה„אור“, וכפי שרואים במוחש שאור הנר הוא כשיש אור סביב האור (ובלא אור יכבה ולא יאיר כלל), היינו, שהאור הוא מקור האור (כמבואר בדרוש חנוכה (תו"א מקץ מב, ג. וראה גם ספר הערכים חב"ד (כרך ב) מע' אור. וש"נ)). (94) „מאותן הבאים מבני דוד ועדיין ה' להם ממשלה גם בגלות . . כנון רבינו הקדוש“ (תדא"ג מהרש"א לסנהדרין צח, ב). (95) אבות פ"א מ"ז.

ודוגמא והכנה להשלימות ידיעת אלקות לעתיד לבוא, ש"לא יהי עסק כל העולם כולו אלא לדעת את ה' בלבד". שנאמר⁸¹ כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים⁸², ועאכו"כ אצל בני"ש, כולם ידעו אותי⁸³, ההתגלות ד"אותי" (לא רק "בורא" ואפילו "מאציל", אלא עצמות ומהות) באופן של ידיעה.

י. וע"פ הידוע שכל הענינים דלעתיד לבוא תלויים במעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות⁸⁴, מובן, שבעבודת ההכנה להגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו צ"ל מעין ההתחדשות ש"עתידיים להתחדש כמותה", בדוגמת החידוש דמולד הלבנה, שהו"ע התגלות העצם דישראל, עצם הנשמה שלמעלה גם מבחי' היחידה:

נוסף על המדובר כמ"פ שהגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו באה עי"ז שכאז"א מישראל מגלה ניצוץ משיח שבו, בחי' היחידה (כנ"ל ס"ב) – יש להוסיף ולתקן שעיקר הכוונה היא (לא לבחי' היחידה שהיא א' מחמשה שמות שנקראו לעצם הנשמה, אלא) להתגלות עצם הנשמה ממשי, שזהו אמיתות ענינו של משיח (הן ניצוץ משיח שבכאז"א מישראל, והן ועאכו"כ משיח הכללי), העצם דישראל שלמעלה מבחי' היחידה.

ויש לומר, שענין זה מרומז בלשון הכתוב⁸⁵ "מצאתי דוד עבדי בשמן קדשי משחתיו" – "מצאתי" (גם) מלשון "מצוי", שמורה על עצם המציאות שהוא למעלה מתואר וגדר כו', למעלה גם

(81) ישע"י יא, ט.

(82) רמב"ם בסיום וחותם ספרו, "משנה תורה".

(83) ירמ"י לא, לג.

(84) תניא רפ"ז.

(85) בתהלים מזמור פ"ט – שממנו באים למזמור צדי"ק, השייך במיוחד לשנה זו, שנת הצדי"ק.

מגדר של מציאות, ורק מפני שמוכרחים להשתמש בביטוי מסויים משתמשים בלשון "מצוי" (כנ"ל ס"ה), היינו, ש"מצאתי דוד עבדי" קאי על העצם דנשמת משיח שלמעלה מתואר וגדר (למעלה גם מבחי' יחידה הכללית), שלכן נקרא בשם "מצוי" ("מצאתי"); ולאח"ז "בשמן קדשי משחתיו", ש"שמן" מורה על בחי' היחידה הכללית שבנשמת משיח, שחודרת בכל עניניו, בדוגמת השמן שמפזר בכל דבר⁸⁶.

וענינו בעבודת כאז"א מישראל – שגם לפני שפועל בעצמו התגלות בחי' היחידה, ביטול והודאה והתמסרות להקב"ה [ועד שנמצא במעמד ומצב שאין לו להרהר בדברי תורה⁸⁷, ובודאי לא בבחי' היחידה שבתורה, פנימיות התורה] – ישנה עצם מציאותו, עצם נשמה, ו"ידיעה" זו (רק – שניעור משנתו) פועלת ומביאה לכל עניני העבודה בפועל ממש כפי שחזורים בהתגלות דעצם הנשמה, וזהו אמיתות הענין דביאת המשיח, שהעצם דישראל הוא בהתגלות בפועל ממש (כנ"ל ס"ט).

יא. ויש לומר שענין זה מרומז בלשון חז"ל "כל ימי חיך להביא לימות המשיח":

"כל ימי חיך" – פירושו בכל רגע ורגע שהאדם חי, הן ביום והן בלילה, הן ער והן יושן, שגם אז הוא חי ע"י נשימת האויר ("כל הנשמה תהלל יי", "על כל נשימה ונשימה שאדם נושם כו"⁸⁸) שמוכרח להיות בכל רגע ורגע (משא"כ אכילה ושת"י). ו"כל ימי חיך להביא לימות המשיח" – פירושו שהחיות שלו

(86) ראה חולין צז, רע"א. שו"ע יו"ד סק"ה.

(87) ראה שו"ע אדה"ז מהדו"ת שבעה ערה 64.

(88) תהלים בסופו. ב"ר ודב"ר שבעה ערה 61.

ב"נח", שקאי על העצם – מוסיף ומדגיש רש"י ש"עיקר תולדותיהם של צדיקים מעשים טובים", היינו, שהעיקר הוא שהעצם יומשך ויחדור בבחי' הגילויים, "מעשים טובים"³⁸.

[אלא, שה"מעשים טובים" דנח"י – כיון שעיקרם ברוחניות, בענינים נעלים, ולא בענינים פשוטים וגשמיים שמצד עצמם אין בהם מעלה, ה"ז בחי' הגילויים ולא העצם, והמשכת העצם ("אנכי") שמתבטאת בענינים פשוטים וגשמיים היא במתן תורה³⁹, שהתחלתו (בהמעשים טובים שב) פרשת תולדות⁴⁰].

וב"תולדות", שקאי על הגילויים ("דרכים נאים ומעשים טובים") – מוסיף ומדגיש רש"י הענין דתולדות כפשוטו ("יעקב ועשו האמורים בפרשה"), העצם ד"תולדות יצחק" (כפשוטו, לידת המציאות) שלפני ולמעלה מבחי' הגילויים, היינו, שב"מעשים טובים" (תולדות בעבודה) שמצד בחי' הגילויים, חודר ונמשך ומתגלה העצם (תולדות כפשוטו).

ז. ויש להוסיף ולבאר בפרטיות יותר בפרשת תולדות – "ואלה תולדות יצחק", יעקב ועשו האמורים בפרשה:

ובהקדמה – שכיון שיצחק הוא היהודי

(38) ועפ"ז יומתק דיוק לשון רש"י "עיקר תולדותיהם של צדיקים", ש"עיקר" מורה על העצם.

(39) ועד"ז בפרשיות שלאח"ז (לפני פרשת תולדות), לך לך, וירא וחי שרה – שבהם מודגשת בעיקר העבודה בענינים רוחניים ונעלים: לך לך – הליכת אברהם לארץ ישראל, וירא – התגלות הקב"ה לאברהם, ועד לעקידת יצחק, מס"נ. וחי שרה – נישואי יצחק ורבקה, יחוד מ"ה וב"ן.

(40) ראה לקו"ש ח"ח ע' 58 ואילך, וש"נ. (41) ולכן, עיקר ענינם של ישראל מתחיל בתולדות יצחק.

הזה, זמן העבודה דבירור וזיכוך הגוף, עיקר ההדגשה היא שגילוי אור הנשמה (מעלת הגילויים) יומשך ויחדור בהגוף, ולעתיד לבוא, לאחר גמר הבירורים, תהי' עיקר ההדגשה על התגלות העצם שלמעלה מגילויים, שלכן יורגש בהנשמה שהתקשרותה עם הקב"ה היא לא (רק) מצד מעלתה, אלא (גם) ובעיקר מצד עצמותו ית' ממש, שרגש זה מקבלת הנשמה מהגוף שבו מתגלה בחירת העצמות].

ונמצא, שבמציאות של ישראל, נשמה בגוף, ועבודתם בקיום התומ"צ, מתגלה ההתקשרות דישראל עם הקב"ה בכל האופנים: מצד העצם – בחירת העצמות; מצד הגילויים – המעלה ד"בן", והמעלה ד"דרכים נאים ומעשים טובים"; ומצד שניהם יחד – שבחירת העצמות מתגלה וחודרת במעלה ד"בן", וב"דרכים נאים ומעשים טובים", היינו, שהעצם הוא גם בהתגלות (שבוה מודגש אמיתות ענינו של העצם, שאינו מוגדר בהעלם, אלא בא גם בגילוי, כנ"ל ס"ד).

ו. עפ"ז יש לבאר פרטי הענינים ד"נח"ו, "תולדות" בעבודת האדם:

"נח" (שלפני תולדות) – מורה על מעלתם העצמית של ישראל שקדמו לתורה, ההתקשרות דישראל עם הקב"ה מצד העצם ממש שלמעלה מההתקשרות שמצד הגילויים ע"י "דרכים נאים ומעשים טובים". אבל, השלימות האמיתית היא כשהעצם נמשך וחודר ומתגלה גם בבחי' הגילויים – "תולדות" שלאחרי נח, שמורה (לא רק על מעשים טובים סתם, אלא) על מעשים טובים שבאים כתוצאה (לאחרי) מהתגלות העצם ממש.

ויש לומר, שענין זה מרומז גם בכל א' מב' הפרשיות (נח ותולדות) בפ"ע:

הראשון שכל מציאותו ותולדותיו לאחר הנהגה וההתחלה דמ"ת, מסתבר לומר, שכל עניניו של יצחק, ועאכו"כ עניניו העיקריים, "תולדות יצחק", יעקב ועשו, ישנם בכאור"א מישאל – שיעקב קאי על הנשמה, ועשו קאי על הגוף (כידוע⁴² שיעקב ועשו בשרשם הם תיקון ותוהו, מ"ה וב"ן, וגם נשמה וגוף הם מ"ה וב"ן). ויש לומר, שהבחירה שמצד העצמות בדבר שמצד עצמו אין בו שום מעלה, מתבטאת בהקדימה דעשו (גוף) ליעקב (נשמה), "הראשון"⁴³ גוי עשו⁴⁴ (ויש להוסיף, שמעלת עשו מרומות גם ב"אדמוני"⁴⁵, אותיות מאד, בלי גבול, וגם ב"אדרת שער"⁴⁶, שרומז על י"ג תיקוני דיקנא).

וכיון שדוקא בהתלבשות הנשמה בהגוף לבררו ולזככו ע"י קיום התומ"צ נמשכת ומתגלה בחירת העצמות בהגוף (ולאח"ז גם בהנשמה) גם מצד בחי' הגילויים (כנ"ל ס"ה) – לכן, מבקש עשו מיעקב שיתן לו, "מן האדם האדם הזה"⁴⁷, היינו, שע"י יעקב (נשמה) תתגלה ("הזה") בעשו (גוף) מעלת הבלי גבול ("האדם האדם", אותיות "מאד" ב"פ) שבבחירת העצמות.

ועפ"ז יש לפרש מ"ש⁴⁸, "ויבז עשו את הבכורה" למעלותא ("ויבז" מלשון ביוזה)

– שמוותר על הבכורה בשביל עליו גדול יותר דהתגלות העצם (שבוה מודגש אמיתת ענינו של העצם שאינו מוגדר בהעלם ובא גם בגילוי) שלמעלה מהגדר ד"בכורה".

ועפ"ז יש לבאר דיוק לשון רש"י "ואלה תולדות יצחק", "יעקב ועשו (יעקב קודם לעשו) האמורים בפרשה" (אף שבאמירתם בפרשה קודם עשו ליעקב) – כי, התגלות ("ואלה") העצם ("תולדות") היא ע"י שהנשמה ("יעקב") מתלבשת בגוף ("עשו") כדי לבררו ולזככו ע"י העבודה דקיום התומ"צ ("האמורים בפרשה"), שע"י מתגלה בחירת העצמות (בהגוף), ועל ידו מתגלה גם הבחירה בהנשמה).

[ובהמשך לזה באים הפרשיות שלאח"ז: פרשת ויצא – "ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה", עבודת יעקב בהבירור דלבן, ופרשת וישלח – "וישלח יעקב מלאכים לפניו אל עשו אחיו" – הבירור דעשו, ועד לפרשת וישב – "וישב יעקב", "לישב בשלוה"⁴⁷, שבוה מודגש השלימות ד"נח" (מלשון מנוחה) בפועל ובגלוי בגמר ושלמות העבודה, שזהו"ע השכר, "שכר מצוה (היא המצוה עצמה)"⁴⁸, שעיקרו ושלמותו הוא הנחת"רות (נח מלשון נח"ר) דבורא⁴⁹ (שנמשך ומתגלה וחודר בהנח"ר דנברא)].

ח. וע"פ הידוע שפרשת השבוע שייכת לתוכן הזמן⁵⁰ – יש לקשר האמור

(47) פרש"י וישב לו, ב.

(48) אבות פ"ד מ"ב, וראה תניא רפ"ז. שם פל"ט (נב, ב).

(49) ראה המשך וככה תרל"ז פ"ב ואילך.

(50) ראה של"ה חלק תושב"כ ר"פ וישב (רצו, א:), המועדים של כל השנה. . . בכולן יש שייכות לאותן הפרשיות שחלות בהן. – ולהעיר גם מפתגם רבינו הוקן שצריכים לחיות עם הזמן, עם פרשת השבוע ("היום יום" ב' חשון, ובכ"מ).

עוד אלא שהעצם נמשך ובא בגילוי ממש, היינו, שגם בדרגת הגילויים (כשניתוסף באור הלבנה מרגע הראשון לרגע השני ועד למילוי ושלמות הלבנה) נרגש העצם שלמעלה מגילויים (החידוש שברגע המולד), שלעתיד לבוא יראו בפועל ובגלוי את מציאותם האמיתית של ישראל, עצם הנשמה שהיא חד עם עצמותו ומהותו ית', "ישראל וקוב"ה כולא חד", כפי שנמשך וחודר ומתגלה בכל הדרגות דחמשה שמות שנקראו לה, בכל כחות הנפש, תענוג ורצון, שכל ומדות, ולבושיהם מחשבה דיבור ומעשה, ובגוף הגשמי, בכל רמ"ח אברים ושס"ה גידים, שניכר בהם בפועל ובגילוי ש"ישראל וקוב"ה כולא חד".

ט. ע"פ האמור לעיל יש לבאר גם תוכן החידוש שבגאולה האמיתית והשלימה ע"י דוד מלכא משיחא – "שהם עתידים להתחדש כמותה", בדוגמת החידוש דמולד הלבנה דוקא, ולא בדוגמת מילוי ושלמות הלבנה:

העילוי דמולד הלבנה (בר"ח) לגבי מילוי ושלמות הלבנה (בט"ו) – שמילוי ושלמות הלבנה הוא בנוגע להאור (בחי' הגילויים), היינו, שמיום ליום הולך וניתוסף באור הלבנה עד לשלימות האור, משא"כ המעלה דמולד הלבנה היא (לא בנוגע להאור, כיון שזה עתה מתחילה להאיר, אלא) בנוגע למציאותה (עצם שלמעלה מגילויים), שלאחרי ההעלם בתכלית ברגע שלפני המולד, מתחדשת ומתגלה מציאותה של הלבנה; אלא שמציאות זו (העצם שלמעלה מגילויים) נמשכת ובאה בפועל ובגלוי בהתגלות אור הלבנה מיום ליום עד למילוי ושלמות הלבנה (שגם בבחי' הגילויים נמשך וחודר העצם).

ומזה מובן שהמעלה העיקרית דגאולה האמיתית והשלימה מתבטאת בהחידוש שברגע המולד – כיון שאז מתגלית מציאות הלבנה, ודוגמתו בישראל ("שהם עתידים להתחדש כמותה") התגלות עצם המציאות דישאל (עצם הנשמה)⁵¹, ולא

(77) ברכות בסופה. וש"נ.

(78) שם לה, ב.

(79) בדוגמת המעמד ומצב ד"נעור משנתו"

עוד לפני אמירת "מודה אני לפניך".

* להעיר, שהגלות נמשל לשינה (ראה זח"ג צה, ב), הן בנוגע להאדם, והן בנוגע לאדם העליון, ועו"י

ועפ"ז יש לומר, שהשלימות האמיתית דלעתיד לבוא (שגם בדרגת הגילויים יורגש העצם שלמעלה מגילויים) מודגשת בעיקר בר"ח כסלו, "כס לו" – שגם בשלימות הגילוי ("לו", הגימטריא ד"אלה"), מילוי ושלמות הלבנה, ניכר ונרגש שזה עתה היתה ההתחדשות דהרגע הראשון שלאחרי ההעלם והכיסוי ("לו" בסמיכות וחבור ל"כס"), רגע המולד, שבו מתחדשת ומתגלה מציאותה של הלבנה, היינו, שהעצם שלמעלה מגילויים חודר ונמשך גם בדרגת הגילויים.

ויש להוסיף, שענין זה מודגש גם בהימים טובים דחודש כסלו, חנוכה, י"ט כסלו ויו"ד כסלו, הקשורים עם השמן שבתורה, פנימיות התורה שנתגלתה בתורת החסידות (כנ"ל ס"ג) – כי, ע"י תורת החסידות נעשה הענין ד"דעתי היותי"⁵⁰ (התגלות העצם בידיעה), מעין

(80) ראה ס' השיחות ה'ש"ת ע' 26 ואילך.

"עורה למה תישן ה'" (תהלים מז, כד), ועד ש"ויקץ כישן ה'" (שם עז, סה), שניעור משנתו.

עולם, אלא כמ"ש⁶⁷, "הן להוי' אלקיך השמים ושמי השמים הארץ וכל אשר בה", ש"הן" מורה על דרגא שלפני ("לפניך") ולמעלה מהוי' אלקיך (כל הגלוי והנסתר), ועאכו"כ למעלה משמים ושמי השמים כו'.

כיון שגם "יחידה" היא רק שם לעצם הנשמה, ולא עצם הנשמה, עכ"ל, שישנו ענין שקודם גם ל,אני לפניך" (הביטול דבחנית היחידה), מצד עצם הנשמה (למעלה גם מהיחידה) הקשורה עם עצמותו ית' ממש (למעלה מכל תואר וגדר ומעלה).

ויש לומר, שענין זה מודגש בהמעמד ומצב ד,ניעור משנתו" (שנעשה, ברי' חדשה⁶⁸, כתינוק שנו"ד) עוד לפני שהתחיל באמירת "מודה אני לפניך":

אמירת "מודה אני לפניך" היא, תנועה של ביטול והודאה (במחשבה, בדיבור, וגם במעשה, כיון ש,עקימת שפתיו הוי מעשה⁶⁹), שהיא יציאה ממציאותו⁷⁰.

וקודם לזה ולמעלה מזה – התגלות מציאותו כמו שהיא לעצמה (לפני שמתחילה איה תנועה של יציאה ממציאותו⁷¹) ברגע שניעור משנתו, שאין כאן שום דבר זולת התגלות (חידוש

אותיות הללו אינן יכולים להזדווג עם כל האותיות אלא לעצמן, כך ישראל אינן יכולין להדבק עם כל העובדי כוכבים ומזלות הקדמונים אלא לעצמן מפורשין. וראה לקו"ת שה"ש בסופו. וראה ספר הערכים-חב"ד מע' אותיות בסופו. וש"ן.

(67) עקב יו"ד, יד.

(68) שו"ע אדה"א או"ח רס"ד. רס"ו.

(69) סנהדרין סה, א.

(70) ויתירה מזה – שאמירת "מודה" אינה אלא ביטוי והתגלות מהעצם, כפי שמתגלה בדיבור מסודר, ובצירוף אותיות שאינם אלא הגימטריא ד,הן".

(71) כי, כל תנועה איה שתהי' היא יציאה (מעצם) מציאותו.

ולידת) מציאותו (לאחרי ההעלם בעת השינה), אשר, להיותו מציאות אחת עם עצמות ומהות, "ישראל וקוב"ה כולא חד"⁷², ניעור (מתגלה) עצמות ומהות שבו. ועפ"ז י"ל, שהמעמד ומצב ד,ניעור משנתו" (התגלות עצם מציאותו) הוא היסוד לכל עניני העבודה שלאח"ז במשך כל היום כולו⁷³, ועל סדר התגלותם מלמעלה למטה: לכל לראש – תנועת הביטול וההודאה דבחי' היחידה שמתבטאת באמירת "מודה אני לפניך", ולאח"ז (לאחרי נט") ברכת "אלקי נשמה", שטהורה היא אתה בראתה אתה יצרתה אתה נפחתה ביי", שקאי על פרטי דרגות הנשמה באצילות בריאה יצירה ועשי' שהם כנגד ד' השמות (דרגות) חי' נשמה רוח ונפש⁷⁴, ולאח"ז שאר ברכות השחר ש,תקנום חכמים על סדר העולם והנהגתו מה שהבריות נהנין בכל יום⁷⁵, ובפרטיות יותר בעבודת התפלה שיש בה ד' השליכות שכנגד ד' עולמות אבי"ע⁷⁶, ובקשת צרכיו, ולאח"ז נמשך גם

(72) ראה חז"ג עג, א.

(73) להעיר גם מ"ש (בלק כג, כד) "הן עם כלביא יקום וגו'", "כשהן עומדין משינתם שחרית הן מתגברים כלביא וכארי לחטוף* את המצוות, ללבוש ציצית, לקרות את שמע ולהניח תפילין" (פרש"י עה"פ), היינו, שהעמידה מהשינה כלביא וכארי היא היסוד לקיום המצוות לאח"ז.

ולהוסיף, שע"פ האמור ש,הן קאי על העצם שמתגלה כשניעור משינתו, יומתק מ"ש "הן עם כלביא יקום וגו'", "כשהן עומדין משינתם".

(74) רד"ה שובה תרפ"ו (ס"ע כו ואילך). ד"ה צעקו תרפ"ח פ"ב (ס"ע קסו ואילך). ועוד.

(75) שו"ע אדה"א או"ח רסמ"ו.

(76) סידור הארז"ל בתחלתו. ועוד. לקו"ת בשלח ב, ב. ובכ"מ.

(* וע"ד דבדיוחא: ע"ד מארז"ל (עירובין נד, א) "חטוף ואכול חטוף ואשת"י. – ולהעיר ש,חטוף" בלשון אידיש הוא "כאפן", ששייך גם לניעור, "אויפגעכאפט".

לעיל עם תוכנו של חודש כסלו שבו קורין פרשת תולדות⁵¹:

ענינו של חודש כסלו⁵² מודגש בהימים טובים שבו – היו"ט שבסיומו וחזרת ימי חנוכה, והימים טובים תורת החסידות, י"ט כסלו ויו"ד כסלו, אשר, הנקודה המשותפת שביניהם היא ענין השמן, נס השמן דחנוכה, שרומז על פנימיות התורה, בחי' השמן שבתורה, שנתגלה בתורת החסידות בחודש כסלו, באופן ד,יפוצו מעינותיך חוצה", "על פתח ביתו מבחוץ" (כמדובר לקמן⁵³).

והענין בזה⁵⁴ – ש,שמן" מורה על עצמיות הדבר (עסעניץ), שלכן מפעפע בכל דבר, שנמשך וחודר בכל מקום, עד למטה מטה (בחוץ), אשר, בהמשכה והתגלות למטה דוקא מודגשת התגלות העצם ממש, כשם שהעצם ד,נח" מתגלה ב,תולדות" דוקא, "יעקב ועשו האמורים בפרשה", כנ"ל בארוכה.

ויש להוסיף, שענין זה מרומז גם

(51) ובהדגשה יתירה בקביעות שנה זו* – שהיום הראשון למנין ימי חודש כסלו (יום ב' דר"ח, א' כסלו) הוא ערב שבת פרשת תולדות, והיום הראשון לימים הפרטיים דחודש כסלו (לאחרי ראש חודש שכולל כל ימי החודש, ב' כסלו) הוא יום הש"ק פרשת תולדות.

(52) להעיר ש,כסלו" אותיות "כס לו", "כס" הוא כיסוי והעלם, ו,לו", הגימטריא ד,אלה", הוא שלמות הגילוי (דכל ששה מדות כפי שכל אחת כלולה משה, ו' פעמים ו', מספר לו", היינו, שבשלמות הגילוי נמשך ומתגלה העצם שלמעלה מגילויים (ראה ס' השיחות תשנ"ב ח"א ע' 123 לקמן ע' 76) ואילך.

(53) שם ע' 124.

(54) ראה קונטרס ענינה של תורת החסידות ס"ו.

(* וגם בשנים שקורין פ' תולדות בסוף חודש מרחשון – ה"ז בשבת מברכים חודש כסלו.

בהחידוש בהיו"ט דחנוכה (סיומו וחזרתו של חודש כסלו) לגבי שאר הימים טובים – שהתחלתו ורובו (חמשה או ששה ימים) בחודש כסלו, והולך ונמשך גם בהתחלת חודש טבת:

ענינו של חודש טבת – "ירח שהגוף נהנה מן הגוף⁵⁵, שרומז על ההנאה דהגוף שלמטה (גוף הגשמי) מהגוף (העצם) שלמעלה⁵⁶.

ויש לומר, שבהמשך דימי חנוכה בחודש טבת, מרומז, שע"י העבודה דנר חנוכה, "נר מצוה ותורה אור"⁵⁷, שנעשית ע"י התלבשות הנשמה (נר ה' נשמת אדם⁵⁸) לברר ולזכך את הגוף הגשמי (בתחלה) וחלקו בעולם ("על פתח ביתו מבחוץ"), נמשכת ומתגלה בחירת העצמות בהגוף הגשמי באופן שחודרת במציאות הגוף עד שניכרת ומתגלה בהרגש הגוף (הנאה), שניכר בפועל ובגלוי ש,ישראל וקוב"ה כולא חד", ועד לגילוי עצמותו ית' (יש האמיתי) בכל העולם⁵⁹ (ביש הנברא⁶⁰), שנעשה דירה לו ית'⁶¹, דירה לעצמותו ממש⁶².

(55) מגילה יג, א.

(56) ראה לקו"ש חט"ו ע' 382 ואילך.

(57) משלי ו, כג.

(58) שם כ, כו.

(59) אלא, שבעולם ניכר שהעצמות הוא המהווה ומבלעדו אין שום מציאות כלל, משא"כ בישראל – מציאותם גופא הוא, כביכול, העצמות (ראה לקו"ש ח"ב ע' 75).

(60) ראה ביאורו ל,אדהאמ"צ בשלח מג, ג.

ובכ"מ.

(61) ראה תנחומא נשא טז. ועוד. תניא רפ"ו.

ובכ"מ.

(62) ראה סה"מ תקס"ה ח"א ע' תפס. אה"ת

בלק ע' תתקצו. סה"מ תרס"ב ע' שלו. תרע"ח ע' קצג. המשך תרס"ו ס"ע ג. שם ע' תמה. סה"מ תרצ"ט ע' 84. ועוד.

משיחות ליל ה' פ' תולדות, אדר"ח כסלו, וש"פ תולדות, ב' כסלו ה'תשנ"ב

א. ידוע שבכל ראש חודש יש ענין כללי המשותף לכל החדשים (כמודגש בקריאת התורה ובתפלת מוסף ע"ד קרבן היום; ובראשי חדשים², שהוא בכל (לבד ר"ה) חדשי השנה), וענין פרטי השייך במיוחד לחודש זה (כמודגש גם בשמו של החודש, בהימים טובים שבו, וכיו"ב).

ויש לבאר ענינו המיוחד של ראש חודש כסלו – הן בהענין הכללי דר"ה, והן הענין הפרטי דר"ח כסלו, שבו מודגש יותר גם כללות הענין דר"ה, כדלקמן.

ועוד והוא העיקר – הקשר והשייכות דכהנ"ל להנקודה העיקרית שבחי כאו"א מִיִּשְׂרָאֵל וכללות ישראל במשך כל הדורות: „כל ימי חייך להביא לימות המשיח"³, ובהדגשה יתירה בדורנו זה ובתקופתנו זו, כמדובר כמ"פ בתקופה האחרונה (שכבר נשלמו כל הענינים וצריכים רק לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש).⁴

ב. ענינו הכללי של ר"ה מודגש בשמו – „ראש חודש”:

„חודש” – מלשון חידוש⁵, ע"ש החידוש דמולד הלבנה, שלאחרי שהולכת ומתמעטת⁶ (בחציו השני של החודש) עד

(1) פינחס כה, יא.

(2) ומודגש יותר בראש חודש שיש בו ב' ימים, כדאיתא בזהר (ח"ג רמח, א), „בראשי חדשים . . ראשי תרין בכל ירחא וירחא” (ראה אוה"ת פינחס ע' איקס ואילך).

(3) ברכות יב, סע"ב – במשנה.

(4) סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 97 (לעיל ע' 52) ואילך.

(5) ראה ראב"ע בא ע"ב, ב. ס' השרשים לר' יונה בן ג'נאח ולהרד"ק ערך חדש.

(6) ע"ד לשון חז"ל (חולין ס, ב) „לכי ומעטי את עצמך” – דיש לומר הביאור בזה, שהמעט

שמתעלמת ומתכסה לגמרי (בערב ר"ה), נעשית ההולדה שלה באופן של התחדשות. ובלשון הכתוב, „ונפקדת כי יפקד מושבך”, בדוגמת העלם וכיסוי הלבנה, נעשה הזכרון ד, „ונפקדת”, בדוגמת מולד הלבנה מחדש.

ואף שמולד הלבנה הוא באופן של נקודה בלבד, הרי, להיותה נקודה של לידה, נכלל בה כל ההמשך שלאח"ז (בדוגמת התכללות כל מציאות האדם במשך כל ימי חייו – ברגע שנולד ויצא לאויר העולם), ולכן נקרא בשם „ראש (חודש)”, בדוגמת הראש שכולל כל מציאות האדם⁷.

[וכמודגש בראש השנה, שהוא גם ראש חודש, ור"ה תשרי, אותיות רשית⁸, ראשית דכל השנה – כמ"ש⁹, „בכסה ליום חגיגו”, „חג שהחודש מתכסה בו”¹⁰, העלם וכיסוי הלבנה, שלאח"ז נעשית הלידה באופן של התחדשות¹¹, שכוללת

(„מעט”) הוא כדי לבוא לעילוי שבאין-ערוך שהוא באופן של הליכה „לכי”, כמ"ש „והי אור הלבנה כאור החמה” (ישע' ל, כו), ויתירה מזה, שתתגלה מעלת הלבנה (מלכות) לגבי החמה (ז"א) באופן ד, „נקבה תסובב גבר” (ירמ' לא, כא), „אשת חיל עטרת בעלה” (משלי יב, ד). וראה לקמן הערה 17.

(7) ש"א כ, יח.

(8) ראה לקו"ת דרושי ר"ה נח, סע"א ואילך. ובכ"מ.

(9) בעה"ט עקב יא, יב.

(10) תהלים פא, ד.

(11) ר"ה ת, סע"א ואילך.

(12) כידוע שבר"ה „יורד ומאיר . . אור חדש ומחודש . . עליון יותר שלא הי' מאיר עדיין מימי עולם אור עליון כזה” (תניא אגה"ק סייד). – ויש לומר שדוגמתו גם בכל ראש חודש, דכיון שהחיות

שמות שנקראו לה”¹² (לנשמה עצמה), „שם” שמורה על תואר וגדר מסויים, „יחידה לייחוד”¹³, שכל רצונה וחפצה לצאת ממציאותה ולהתאחד עם הקב"ה.

משא"כ אצל תינוק – ההתקשרות להקב"ה היא מצד עצם הנשמה, למעלה מכל החמשה שמות שנקראו לה, למעלה גם מבחי' „חלק אלקה ממעל ממש”¹⁴.

ה. וביאור הענין בעבודת כאו"א מישראל בכל יום ויום:

התחלת היום דכאו"א מישראל, מקטן ועד גדול, היא, באמירת „מודה אני לפניך כו'” תיכף ומיד כשניעור משנתו (לפני נט"י)¹⁵, היינו, שהיסוד לעבודה דכל היום כולו הוא הביטול וההודאה להקב"ה, עד כדי כך, שעוד לפני שנגשת מציאות האדם, „אני”, ישנו כבר הביטול וההודאה (להקב"ה), „מודה”, שזהו הביטול וההודאה שמצד העצם שבנפש, לא בחי' והרגש שבה.

ויש לומר, שענין זה מרומז גם בתיבת „מודה” – בגימטריא (נ"ה) „הן”, שרומז על העצם שלשם מכוונת עצם הנשמה. וי"ל שעז"נ¹⁶ „הן עם לבדד ישכון”, העצם שלמעלה, שלמעלה גם מבחי' היחידה הקשורה ומיוחדת עם יחידו של

בהתגלות („נמצא למטה כמו למעלה”) ולכן אפילו תינוקות יודעים שיש שם אלקה מצוי¹⁷.

ו. וכתוצאה מזה – מתבטא החילוק ביניהם גם ביחס לדרגת ומציאות האדם שמתקשר עם אלקות:

אצל גדול בישראל שידוע ומבין ההפלאה דאלקות ע"י שלילת כל הדרגות והתוארים – גם ההתקשרות להקב"ה בשלימותה היא באופן של הפשטה ושלילת מציאותו, שלילת ההבנה וההשגה כו', ועד לשלילת מציאותו ע"י כח המסירת-נפש, ביטול במציאות, אבל גם אז ה"ז מוסר נפשו (רצונו).

משא"כ אצל תינוק שמלכתחילה „המאור הוא בהתגלות” למעלה מהדיעה „שיש שם אלקה מצוי” – שגם ידיעה זו אינה אצל תינוק – כיון שזוהי כל מציאותו, ניכר הדבר בכל פרטי עניניו, באכילתו ובשתייתו כו'.

ז. ובסגנון דתורת החסידות:

אצל גדול בישראל מתגלה ההתקשרות להקב"ה (בעיקר) מצד דרגת הגילויים (ולא ככ"כ) מצד עצם הנשמה – שההתקשרות להקב"ה היא ע"י ולפי-ערך ההבנה וההשגה בשכל והמדות שבלב, ולמעלה מזה, רצון ותענוג, ועד לשלימות ההתקשרות להקב"ה ע"י בחי' היחידה, שלאחרי כל העילויים ה"ה רק מ„חמשה

שמתמשים בלשון „מאור”, שבו מודגש ש„נמצא (ומתגלה) למטה כמו למעלה”, דלא כ„אור” שמאיר ומתגלה למעלה יותר מאשר למטה.

(60) ולכן מוסיפים „אמתת המצאו” (כלשון הרמב"ם בהתחלת ספרו), כדי להדגיש שמציאותו ית' אינה כמו המציאות שלנו, אלא מציאות אמיתית, אבל, גם הוספה זו אינה מספיקה, כיון שסוכ"ס מדברים (אף כי בשלילה) אודות „מציאות”.

(61) ב"ר פי"ד, ט. דב"ר פ"ב, לו.
(62) נוסח הושענות דיום ג' דחגה"ס. וראה לקו"ת דאה כה, א. כו, א.

(63) תניא רפ"ב.

(64) שו"ע אדה"ז או"ח (מהדו"ת) ס"א ס"ו. מהדו"ק שם ס"ה. סידור אדה"ז בתחלתו.

(65) בלק כג, ט.

(66) ראה שמו"ר פט"ו, ז „הן עם לבדד ישכון, מהו הן, כל האותיות מודווגין חוץ מב' אותיות הללו, כיצד, א"ט הרי י', ב"ח הרי י', ג"ז הרי י', ד"ו הרי י', נמצא ה' לעצמה, וכן האות ב' אין לה זוג, י"צ הרי ק', כ"פ הרי ק', ל"ע הרי ק', מ"ס הרי ק', נמצא נ' לעצמה, אמר הקב"ה כשם ששני

הלידה והחידוש בישראל – המעלה דתינוק (בסמיכות זמן ללידתו) לגבי מעמדו ומצבו לאחר שנעשה גדול:

ידוע מאמר גדול בישראל „אני מתפלל לדעת זה התינוק”⁵¹, שכיון שאינו יודע אודות דרגות באלקות, עניני הספירות כו', הרי, תפלתו היא להקב"ה בעצמו, כפי שהוא למעלה מדרגות ותוארים, מהותו ועצמותו ית' ממש.

ובעומק יותר – יש מעלה בתינוק כפשוטו לגבי גדול בישראל שמתפלל לדעת זה התינוק:

גדול בישראל – כיון שידוע ומבין ומשיג בעניני הספירות כו', צריך לשלול כל הדרגות והתוארים, „אליו ולא למדותיו”⁵², עי"ז שמתבונן שכל הדרגות והתוארים שמבין ומשיג הם רק תוארי השלילה, ולדוגמא, „ענין יכול שנאמר עליו ית' הוא מפשיט ממנו ית' כל מה שהוא היפך היכולת . . . ועד"ז הוא ענין חכם ורוצה כו' מפשיט ממנו ית' כל מה שהוא היפך החכמה כו”⁵³, וכך הולך ומפשיט ושולל מדרגא לדרגא בעילוי אחר עילוי, עד ל"תכלית הידיעה שלא נדע”⁵⁴, שמגיע למסקנא שלא שייך שום ידיעה והשגה במהותו ועצמותו ית'; וכיון שמגיע לזה ע"י שלילת כל הדרגות והתוארים, הרי, גם כשכוונתו לעצמותו ית' שלמעלה מכל דרגא ותואר ומעלה („לדעת זה התינוק”), נרגש אצלו בזה גופא עילוי והפלאה, ולא עוד אלא שרגש

- (51) שו"ת הריב"ש סק"ג, הובא ונת' בסהמ"צ להצ"צ שרש מצות התפלה פ"ח.
(52) ספרי הובא ונת' בפרס של"ב פ"ב. סהמ"צ שם פ"ו.
(53) לקו"ת פקודי ו, ג (ומציין שם לרמב"ם בספרו מו"נ ח"א פנ"ז ואילך). וראה סה"מ עת"ר ע' ב. ועוד.
(54) ראה בחינות עולם ח"ח פ"ב. עיקרים מ"ב ספ"ל. של"ה קצא, ב.

העילוי הוא מההפלאה דשלילת דרגות ותוארים.

משא"כ תינוק – כיון שאין לו מושג בדרגות ותוארים, ואינו צריך לשלול דרגות ותוארים, כוונתו היא להקב"ה בעצמו שאינו בגדר דרגא ותואר ומעלה – עצמות ומהות, ועד שאינו קורא להקב"ה בשם „עצמות ומהות” (שהרי אינו מבין הפירוש ד"עצמות" והפירוש ד"מהות"⁵⁵), אלא „השם” (סתם), שאינו בגדר דרגא ותואר ומעלה.

וגם כפי שנקרא (בלשון אידיש) „דער אויבערשטער”, שפירושו „עליון”, אין כוונת התינוק לתאר העילוי (הפלאה) דמציאותו ית'⁵⁶, כי אם, שנמצא למעלה⁵⁷, ומלבד זה שנמצא למעלה אינו יודע מהי מציאותו, כי אם שישנה מציאות. ולאמיתו של דבר, אי אפשר לומר עליו „מציאות”, „ענין” או „דבר”, כיון שגם בתיבות אלו יש תוכן וגדר מסויים, ורק מפני שמוכרחים להשתמש בביטוי מסויים (כיון שרוצים לדבר אודותיו) משתמשים בלשון „מצוי”, ובלשון רבינו הוקן⁵⁸: „המאור” הוא

- (55) ובעומק יותר: גם „עצמות ומהות” הוא תואר וגדר מסויים, וכיון שכוונתו להקב"ה בעצמו (כפי שאינו שייך לתואר וגדר כלל), אינו קורא לו בשם „עצמות ומהות”.
(56) ולכן אין חסרון בכך שאצל תינוק מצטיירת מציאותו ית' באופן גשמי, כיון שכוונתו לעצמותו ית' ממש שאינו בגדר תואר ומעלה, גם לא המעלה דרוחניות לגבי גשמיות.
(57) דאף שידוע שהקב"ה נמצא למטה כמו למעלה, הרי, למטה נמצא גם הוא (התינוק) וכל חפציו וכל שאר הנמצאים שבעולם, ולמעלה נמצא רק הקב"ה.
(58) תו"א וירא יד, ריש ע"ב.
(59) כלומר: אין הכוונה לדרגא ותואר ד"מאור", מקור האור, כי אם, לעצמותו ית' ממש שלמעלה מכל דרגא ותואר (ונקרא רק בשם „מצוי”), אלא שכיון שמדברים אודות ההתגלות,

והשלימה ע"י דוד מלכא משיחא (,דוד מלך ישראל חי וקיים”⁵⁹, שדוד ומלכותו נמשלו ללבנה⁶⁰).

ויש לומר, שבראש חודש⁶¹ מתגלה בכאו"א מישראל ניצוץ משיח שבוי⁶², בחי' היחידה, שהיא ניצוץ מבחי' יחידה הכללית, נשמתו של משיח⁶³, וגילוי זה פועל חידוש בכל מציאותו ובכל עניניו שנעשים חדורים בבחינת היחידה, והעיקר, שע"ז נעשה התגלות וביאת משיח צדקנו ועד כפשוטו ממש, נשמה בגוף, „מלך מבית דוד כו”⁶⁴.

ג. וענין זה מודגש ביותר בר"ח כסלו – מצד ענינו הפרטי של חודש כסלו:

שמו של החודש – „כסלו” – שכולל ב' התיבות „כס”, „לו”⁶⁵; „כס” – מורה על העלם וכיסוי („בכסה”) הלבנה („יפקד מושבך”), ו„לו” – שמספרו ל"ו, הגימטריא ד"אלה", מורה על הגילוי דמו"ל (חידוש) הלבנה („ונפקדת”) כפי שכולל כל ההמשך שלאח"ז (ראש) עד לשלימות הגילוי, בכל פרטי הענינים דששה מדות כפי שכלולות כל אחת מששה מדות, מספר ל"ו (ו' פעמים ו'), היינו, שב„כסלו” מודגש גם כללות הענין דר"ח.

- (18) נוסח קידוש לבנה (ר"ה כה, א).
(19) פרש"י ר"ה שם. רמ"א אור"ח סתכ"ו ס"ב.
(20) וכשר"ח הוא ב' ימים – מתגלה בשניהם בחי' היחידה (באופן כפול), ובהדרגה יתירה כשנכנסים מב' הימים דר"ח ליום השבת, שאין לו בן זוג (כמו שישראל אין להם בן זוג (ב"ר פ"א, ח), בחי' היחידה בימים, וממנו נכנסים ליום ראשון, שנקרא „יום אחר”, „שבו הי' הקב"ה יחיד בעולמו” (ב"ר פ"ג, ח), בחי' היחידה בעולם.
(21) ראה מאור עינים ס"פ פינחס.
(22) רמ"ז לוח"ב מ, ב. ולוח"ג רס, ב. ועוד.
(23) רמב"ם הל' מלכים ספ"א.
(24) לקוטי לוי"צ אג"ק ע' רה. רכב.

כל המציאות שלאח"ז, שלכן ה"ז ה„ראש” דכל השנה כולה].

וענינו בעבודתם של ישראל שדומין ללבנה ומונין ללבנה⁶⁶, ועתידים להתחדש כמותה⁶⁷ – החידוש שנעשה בעולם ע"י עבודתם של ישראל⁶⁸ (שאו"ל י"ל שגם לכן נקרא „חדשיכם”, חידוש שלכם), ועד להחידוש שנעשה בישראל עצמם („חדשיכם” ממש, לא רק חידוש שנעשה על ידכם, אלא חידוש מציאותכם)⁶⁹, שע"י עבודתם בעולם מתעלים לדרגא נעלית יותר מכמו לפני ירידתם למטה⁷⁰ – כפי שיתגלה בפועל בגאולה האמיתית

הכללי דר"ה מתחלק ל"ב ראשי חדשים ובכל ר"ח נמשך ומתגלה החיות הפרטי דחודש זה, נמצא, שגם בר"ח מאיר „אור חדש ומחודש . . . שלא הי' מאיר עדיין מימי עולם”.
(13) ראה סוכה כט, א. ב"ר פ"ו, ג. אה"ת בראשית ד, סע"ב ואילך. ועוד.
(14) נוסח קידוש לבנה (סנהדרין מב, א).
(15) כידוע שברה"ע ע"י הקב"ה היתה באופן ד"אשר ברא אלקים לעשות” (בראשית ב, ד), שפירושו „לתקן ב"ר פ"א, ו ובפרש"י), ותיקון זה נעשה ע"י עבודתם של ישראל, שכאו"א מהם נעשה „שותף להקב"ה במעשה בראשית” (שבת יו"ד, א. וש"נ).

(16) ועפ"ז יומתק הדיוק „ראשי חדשיכם” – כיון שישראל הם ה„ראש” דכל הבריאה כולה*, שהיא בשביל ישראל שנקראו ראשית (פרש"י ר"פ בראשית. ובכ"מ), גם מלשון ראש.
(17) ע"ד „לכי ומעטי את עצמך” כנ"ל הערה 6 – „שע"י הירידה למטה „מעט” נעשים נש"י בבחינת „מהלכים” („לכי”), ולא עוד אלא שע"י עבודתם למטה מתעלים למעלה מבחינת „שמש הו"ו”, כביכול, כיון שעל ידם דוקא נשלם (וגם מלשון שלימות) הכוסף והתאוה דהקב"ה, „למעשה ידיך תכסוף”, „נתאוה הקב"ה להיות לו ית' דירה בתחתונים” (ראה סה"מ מילוק ח"ז ע' כט).

(*) ויתירה מזו – „ישראל הוא אותיות לי ראש שהם נעשים להקב"ה בחי' ראש כביכול” (לקו"ת שלח מז, ב. ובכ"מ). וראה הערה הבאה.

ויתירה מזה, שב"כסלו" מודגש ענינו של ר"ח יותר מאשר בר"ח סתם – שר"ח סתם הוא באופן ד, "בכסה" (כמו ר"ה), שפירושו גם, "בכסא" (באל"ף)²⁵, מלשון כס א', שהאל"ף (שלאחרי ה"כס") מורה רק על התחלת הגילוי²⁶ (בדוגמת אל"ף שהוא התחלת האותיות), משא"כ בכסלו, "כס לו", מודגשת גם מעלת ושלמות הגילוי בכל פרטי המדות, שהם ל"ו²⁷.

ומזה מובן שבר"ח כסלו מודגש ענין הגאולה (שהם עתידיים להתחדש כמותה) באופן נעלה יותר מאשר בכל ר"ח – לא רק התחלת הגילוי (כס א'), אלא גם שלמות הגילוי (כס לו).

וענין הגאולה מודגש גם בהימים-טובים דחודש כסלו:

היו"ט דחותמו, יו"ט דחנוכה – ע"ש חנוכת המזבח והמקדש בזמן בית שני שנתחנך מחדש²⁸ (חנוכת חשמונאי), ועד להחידוש העיקרי בהתחלה דביהמ"ק השלישי²⁹ בגאולה האמיתית השלימה ע"י משיח צדקנו, כמרומז גם בהחידוש

(25) הה"א תורת האל"ף (מצו"צ עה"פ. וראה סה"מ תרכ"ח ע' קעז ואילך).

(26) אלא שהתחלה זו היא גם, ראש", שכולל (בכתובים) כל ההמשך שלאח"י.

(27) לא רק כפי שכלולים בבח ובהעלם בהאל"ף ד, "בכסא", אלא גם שלמות הגילוי בפועל.

(28) מרדכי ואור זרוע (הל' חנוכה סשכ"א). הובאו בדרכי משה לטווא"ח ר"ס עתר. שבלי הלקט (ענין ר"ח) סי' קעד. ועוד (ראה הגסמן בלקו"ש חכ"ה ע' 235 הערה 6).

(29) ששייך במיוחד לחודש כסלו – חודש השלישי בחדשי החורף. ולהעיר, שהוא גם החודש דמתן-תורה דפנימיות התורה (כמו שחודש השלישי בחדשי הקיץ הוא החודש דמתן-תורה, "אוריאל תליתי כו' בירחא תליתא"), מעין ודוגמת והכנה להגילוי ד, תורה חדשה מאתי תצא".

שבמספר שמונת ימי חנוכה לגבי שבעת הימים דפסח וסוכות³⁰, ומספר שמונת נרות חנוכה³¹ לגבי שבעת הנרות במנורה שבמקדש שבה אירע הנס דשמן (חידוש שנעשה ע"י עבודתם של ישראל³² בהוספה על שלמות הבריאה בשבעת ימי הבנין³³), וכידוע שמספר שמונה קשור ושייך לימות המשיח³⁴.

ובדורות האחרונים ניתוספו ונתגלו גם הימים טובים דתורת החסידות – חג הגאולה של אדמו"ר הזקן ב"ט כסלו³⁵ (ראש השנה לחסידות³⁶), וחג הגאולה של אדמו"ר האמצעי ביו"ד כסלו³⁷ – פנימיות התורה, בחי' השמן³⁸ שבתורה³⁹, בחי' היחידה שבתורה⁴⁰, שעל ידי הפצתה

(30) כי, "שמיני עצרת" הוא, רגל בפ"ע לענין פו"ר קש"ב" (סוכה מח, רע"א. וש"ג).

(31) ומספרם הכללי ל"ו, ששייך במיוחד ל, "כסלו".

(32) שהרי חנוכה הוא יו"ט מדברי סופרים (שחמורין וערבין יותר מדברי תורה (סנהדרין פח, ב. ירושלמי שם פ"א ה"ד. ועוד). וגם: העבודה עצמה היא באופן של חידוש והוספה – "מהדרין מן המהדרין". יום ראשון מדליק אחת מכאן ואילך מוסיף והולך" (שבת כא, ב), ועד שנעשה, "מנהג פשוט" בכל ישראל (רמ"א אור"ח סתרע"א ס"ב).

(33) ראה שו"ת הרשב"א ח"א ס"ט. ועוד.

(34) ראה ערכין יג, ב; "כינור של מקדש של שבעת נימין ה'". ושל ימות המשיח שמונה" (וראה גם תו"א מקץ לג, סע"ג ואילך. ובכ"מ).

(35) שהוא גם יום ההילולא של המגיד (היום יום י"ט כסלו. וראה לקו"ד ח"א קא, א).

(36) אגה"ק דכ"ק אדנ"ע מיום ט"ז כסלו תרס"ב (אג"ק שלו ח"א ע' רנט. וש"ג). וראה לקו"ד ח"ד תשנט, ב ואילך. "היום יום" בתחלתו. וכן יום ההולדת ויום ההילולא של אדמו"ר האמצעי – בט' כסלו, "היום יום" ט' כסלו.

(38) להעיר מהשייכות להיו"ט דחנוכה – שנקבע על נס השמן (שבת שם ובפרש"י).

(39) ראה בארוכה אמ"ב שער הק"ש פנ"ד ואילך.

(40) ראה בארוכה קונטרס ענינה של תורת החסידות.

ע"י משיח צדקנו, "מבית דוד ומזרע שלמה"⁴¹, יהי מעמדם מצבם של בני" בתכלית השלימות (עוד יותר מהשלמות שהיתה בזמן דוד ושלמה) – שייך ומתאים יותר הדמיון למילוי ושלמות הלבנה (בט"ו בחודש), ולא למולד הלבנה (בר"ח), שזה עתה נתחדש אור (ומציאות⁴²) הלבנה באופן של נקודה בלבד (לאחרי ההעלם והכיסוי לגמרי ברגע שלפני המולד), שלא בערך למילוי ושלמות אור הלבנה באמצע החודש, כש"נתמלא דיסקוס של לבנה", ועאכו"כ שלא בערך למילוי ושלמות אור הלבנה לעתיד לבוא כש"הי"ו⁴³ אור הלבנה כאור החמה. . כמו שהיתה קודם מיעוטה?⁴⁴

ולהוסיף, ששאלה זו מודגשת יותר בשייכות לר"ח כסלו, "כס לו", כי "לו" מורה (לא רק על התחלת הגילוי, כס א', אלא גם) על שלמות הגילוי (כנ"ל ס"ג), שנעשה בפועל כש"נתמלא דיסקוס של לבנה", ולא ברגע שלאחרי ההעלם והכיסוי (כס"), רגע המולד.

ועכצ"ל, שבהדמיון של הגאולה האמיתית והשלמה ע"י דוד מלכא משיחא למולד וחידוש הלבנה (ולא למילוי ושלמות הלבנה), מודגשת מעלה יתירה שיש במולד וחידוש גם לגבי מילוי ושלמות, ובגאולה העתידה לבוא ע"י דוד מלכא משיחא תתגלה אצל בני" מעלה זו, "שהם עתידיים להתחדש כמותה", כדלקמן.

ה. ויובן בהקדם הביאור במעלת

(41) סהמ"צ להרמב"ם מל"ת ססב. פיה"מ סנהדרין ר"פ חלק יסוד הי"ב. אגרת תימן.

(42) דכיון שתכלית בריאתה, "להאיר על הארץ" (בראשית א, טו"ז), הרי, כשאנה מאירה על הארץ (ברגע שלפני המולד), ה"ז כמו שאנה במציאות.

(43) נוסח קידוש לבנה.

חוצה⁴⁴ אתי מר דא מלכא משיחא⁴⁵ (בחי' היחידה שבנש"י), עליו נאמר⁴⁶, "מצאתי דוד עבדי בשמן קדשי משחתיו".

ולהוסיף, שכבר נתקבל ונתפשט בתפוצות ישראל (ומוסיף והולך) שחודש כסלו נקרא "חודש הגאולה", החל מר"ח כסלו (שכולל כל ימי החודש), ראש חודש של גאולה⁴⁷ – נוסף על השייכות הכללית דגאולה לחידוש הלבנה שבכל ר"ח (ובהדגשה יתירה בר"ח כסלו, "כס לו"), שמורה על החידוש דישראל ש, עתידיים להתחדש כמותה" בביאת דוד מלכא משיחא (כנ"ל ס"ב).

ד. ויש להוסיף בביאור השייכות דגאולתם של ישראל לחידוש (מולד) הלבנה (שהם עתידיים להתחדש כמותה) – דלכאורה אינו מובן:

מצינו במדרשי חז"ל ששלמותם של בני" בזמן (דוד ו)שלמה היא ע"ד ובדוגמת מילוי ושלמות הלבנה – "הלבנה בראשון של ניסן מתחלת להאיר וכל שהיא הולכת מאירה עד ט"ו ימים ודיסקוס שלה מתמלא. . כך ישראל ט"ו דור מן אברהם ועד שלמה, אברהם התחיל להאיר. . כיון שבא שלמה נתמלא דיסקוס של לבנה, שנאמר⁴⁸ וישב שלמה על כסא ה' למלך"⁴⁹, "קיימא סיהרא באשלמותא"⁵⁰.

וכיון שבגאולה האמיתית והשלמה

(41) ודוגמתו בהדלקת נר חנוכה (שנקבע על נס השמן) – "מצוה להנחיה על פתח ביתו מבחוץ" (שבת שם).

(42) אגה"ק דהבעש"ט – כש"ט בתחלתו. ובכ"מ.

(43) תהלים פט, כא.

(44) ע"ד לשון חז"ל – שמו"ר פט"ו, יא.

(45) דה"א כט, כג.

(46) שמו"ר שם, כו.

(47) זהר ח"א קנ, רע"א. ח"ב פה, רע"א. ועוד.